

Мураль М.В.,
студ. гр. МЕ-31,
Національний університет «Львівська політехніка».
Науковий керівник – Луцюк І.В.,
асистент кафедри обліку та аналізу

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ КРЕДИТОРСЬКОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ

В останні роки спостерігається зростання обсягів кредиторської заборгованості на підприємствах, що зумовлює зменшення їх платоспроможності. Залучення позикових засобів в основному спрямоване не на реструктуризацію виробництва, а, навпаки, на погашення зобов'язань перед іншими кредиторами. Кредиторська заборгованість є тимчасово притягненими суб'єктом у власне користування грошовими коштами, які підлягають поверненню юридичній або фізичній особі. Розрізняють нормальну і прострочену кредиторську заборгованість. Нормальна виникає в межах діючих термінів її оплати. Заборгованість, не погашена з настанням термінів оплати, є простроченою [2].

Дебіторська і кредиторська заборгованість виникають в результаті неспівпадання дати появи зобов'язань з датою платежів за ними. На фінансовий стан підприємства впливають як розміри балансових залишків дебіторської і кредиторської заборгованостей, так і період оборотності кожної з них. Управління рухом кредиторської заборгованості це встановлення таких договірних відносин з постачальниками, які узгоджені із термінами і розмірами надходжень коштів від покупців [1]. Інформація, необхідна для управління кредиторською заборгованістю формується в системі бухгалтерського обліку підприємства. Аналіз власне кредиторської заборгованості починається з вивчення складу і структури кредиторської заборгованості за даними балансу. Для цього розраховують питому вагу кожного виду кредиторської заборгованості в загальній сумі, визначають відхилення в структурі кредиторської заборгованості, встановлюють причини змін її окремих складових і розробляють заходи для регулювання заборгованості, особливо тих її складових, які негативно впливають на діяльність підприємства [3, с. 201-205].

При розумному управлінні кредитними ресурсами кредиторська заборгованість може стати додатковим та відносно дешевим джерелом залучення ресурсів. Важливим напрямом управління кредиторською заборгованістю є визначення джерел погашення короткострокових фінансових зобов'язань підприємства. При цьому здійснюється порівняння величини погашення короткострокових зобов'язань із сумою виручки від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг). Наступним напрямом є визначення ефективності використання в обороті підприємства залучених та позикових коштів.

Таким чином, ефективність управління кредиторською заборгованістю характеризується правильністю вибору форми заборгованості з метою мінімізації відсоткових виплат на покупку матеріальних цінностей, встановленням найбільш зручної форми банківського чи комерційного кредиту та його строку, недопущенням утворення простроченої заборгованості.

Література:

1. Барановська А.С. Оцінка ефективності дебіторської та кредиторської заборгованості / А.С. Барановська // Вісник Сумського національного аграрного університету. Серія «Фінанси і кредит». - 2010. - №1. – С. 5-7
2. Марчак Н.В. Управління кредиторською заборгованістю як джерелом фінансування підприємств / Н.В. Марчак, О.О. Фокіна // Інноваційна економіка:

Всеукраїнський науково-виробничий журнал. – 2011. - № 8. – С. 18-23

3. Чумаченко М.Г. Економічний аналіз: навч. посіб. / М.Г. Чумаченко – К: КНЕУ, 2010. – 536 с.

Недашківська К.О.,
студ. гр. ЕА-51,
Харківський національний автомобільно-дорожній університет.
Науковий керівник – Ковальова Т.В.,
к.е.н., доцент кафедри обліку і аудиту

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЯМИ В ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Прийняття рішення є одним з головних інструментів розроблення й реалізації ефективної концепції інноваційного менеджменту. Управлінське рішення — це свідомий вибір альтернативи серед множини можливих, виконання якої веде до реалізації конкретних інноваційних цілей. Рішення необхідно розглядати як продукт управлінської праці, а його прийняття як процес, що веде до появи цього продукту. Рішення в інноваційній сфері є сполучним компонентом інноваційного менеджменту, бо виявляється практично в усіх його предметних функціях.

Управління інноваціями спрямовано на прийняття таких рішень, які могли б забезпечити створення конкурентоспроможної продукції, досягнення ефективних результатів інноваційної діяльності. Особливості прийняття рішень в управлінні інноваціями залежать від ступеня невизначеності досягнення бажаних результатів, передбачених кінцевою і проміжною цілями інноваційного процесу. Кожному етапові інноваційного процесу притаманні своя конкретна мета і ситуація під час її досягнення, що потребує адекватних рішень у процесі управління. В одній ситуації управлінські рішення спрямовані на зменшення комерційного ризику інвесторів, в іншій — на подолання впливу численних змін конструкторської документації при виготовленні дослідних зразків нових виробів. Досягнення кінцевої мети потребує рішень щодо зменшення не тільки загальних витрат, а й прискорення в часі виходу на ринок з новим товаром. Тому під час прийняття рішень важливим є цілісне уявлення про всі без винятку роботи, що виконуються в межах інноваційної діяльності.

Управлінські рішення у сфері інновацій мають відповідати таким вимогам:

- цільової спрямованості;
- ієрархічної субординації;
- обґрунтованості;
- адресності;
- забезпеченості;
- директивності.

Оцінка ситуації потребує порівняння фактичного стану інноваційної діяльності з потребами зовнішнього середовища і можливостями організації. Наявність розбіжностей означає загрозу виникнення проблеми, з якою зіштовхнеться підприємство за даних умов, і необхідність її вирішення [1].

В більшості випадків управлінські інновації виникають через необхідність вирішення певної зовнішньої або внутрішньої по відношенню до підприємства проблеми або уникнення ситуації загрози, незадоволення. Слід враховувати, що інновації в сфері менеджменту є локальними, тобто досвід їх впровадження в одній компанії може не мати користі для іншої, а також відмінності зарубіжної та вітчизняної корпоративних культур та специфіку бізнесу у разі використання певних «готових